

Langsomt brænder de 4 lys. Alt er så stille, at man kan høre dem tale til os.

Det første lys sagde: "Jeg er Freden. Folk passer ikke på mig, så jeg slukker snart". Dets flamme blev hurtigt mindre, og lyset døde ud.

Det andet lys sagde: "Jeg er Troskab. For det meste er jeg kun et ord, som få kender til. Derfor har jeg ikke lyst til at fortsætte med at brænde". Mens lyset snakkede, kom et vindpust og blæste lyset ud.

Så var det det tredje lys tur: "Jeg er Kærligheden. Jeg har ikke længere kræfter til at fortsætte med at brænde. Mennesker negligerer mig. De har glemt, at de må elske og ære hinanden." Og lyset ventede ikke længe, men døde ud.

Da, med et, kom et lille barn og så de 3 slukkede lys. Barnet så længe på dem og sagde: "Hvorfor brænder de ikke mere?"

Da lysene havde fortalt barnet årsagen, begyndte barnet at græde.

Da svarede det fjerde lys: "Vær ikke bange. Jeg brænder endnu, og med mig kan du på ny tænde de andre lys, for jeg er Håbet".

Med tindrende øjne tog barnet Håbets lys, og med dette tændte hun de andre 3 lys.

Lad aldrig flammen fra Håbet forsvinde i dit liv, og lad hver og én af os værdsætte, Håb, Troskab, Fred og Kærlighed.

Sørg for disse lys aldrig slukkes.

Kilde: Det med Gud.

Selvom vi nu går forår og den lyse tid i møde, synes jeg, at dette er vigtigt for os alle sammen, hele året.

Vi skal sørge for at vores lys ikke brænder ud, og hvis det sker, er det altid godt at være mange, så kan man tænde igen hos "sidemanden". Det er et godt bevis på, at bare man er flere og man hjælper hinanden, så er livet ikke så skidt endda!

Det være sig i kirken eller ude i "samfundet".

Jeg kan jo ikke undgå at vende lidt fra min spejdertid, som har betydet og stadig betyder meget i mit liv.

Derfor kom jeg til at tænke på mottoet fra Førerstævnet i Aalborg 1, i 1963.

"Altid brændende".

Inge Mie Andersen